

STARPBRĪDIS

Cēsu internātpamatskolas - attīstības centra avīze 2018.gada novembris, decembris Nr. 2 (38)

Nav nozīmes vārdiem,
Kuri ir tikai vārdi.
Nozīme ir sirds vārdiem
Tiem spēj ticēt,
Tie spēj palīdzēt.
Tajos var klausīties
Un tie ir no sirds.

Lai visiem jauki Ziemassvētki!

Ervins Feldmanis 7.b.klase

AKTUALITĀTES

Decembra sākumā sākām gatavoties Ziemassvētkiem. Lai radītu svētku noskaņu, 4. decembrī aicinājām pirmsskolas grupu vecākus uz radošo „Rūķu” darbnīcu. Darbnīca tika ierīkota „Sprīdīšu” grupā. Atmosfēra bija īsti draudzīga, radoša un darbīga. Tapa skaistas rūķu cepures, par kurām priecāsimies visu Ziemassvētku laiku.

Paldies visiem gan lieliem, gan maziem „Rūķiem”!

Pirmdien pie mums, visās pirmsskolas grupās, ciemojās Skudra Urda ar vides programmu pirmsskolas bērniem par papīra pārstrādi. Bērni varēja ne tikai klausīties, bet arī jautāt, saņemt atbildes un līdzdarboties, gatavojot papīru no avīzēm. Bija ļoti aizrautīgi un interesanti uzzināt ko jaunu. Šādas nodarbības ļoti nepieciešamas, lai veidotu bērnu izpratni par vidi un to saudzēšanu.

Paldies SIA ZAAO un skudrai Urdai par saistošo nodarbību!

Šajā nedēļā Cēsu internātpamatskolas-attīstības centra 4.klases skolēni apmeklēja Zinoo centru Cēsis. Zinātkāres centrā bērni darbojās tematiskā nodarbībā "Inženierizaicinājumi". Inženieru cienīgs komandu izaicinājums-uzbūvēt augstāko torni ar ierobežotiem resursiem.

Nodarbībā skolēni mācījās darboties komandā un izveidot efektīvāko stratēģiju uzdevuma atrisināšanai.

Skolēniem bija iespēja izbaudīt interaktīvās spēles, kur jāpielieto sava ķermeņa reakcija, prāta spējas un līdzsvara izjūta. Skolēni ar aizraujošo spēļu palīdzību iepazīs ar dažādām matemātiskām teorijām.

Kas zin, varbūt tālā nākotnē kāds no viņiem izvēlēsies saistīt savu nākotni ar inženierzinātņu jomas profesijām.

Paldies Zinoo centra darbiniecei Justīnei par interesanti pavadīto pēcpusdienu!

Pateicoties mūsu skolas absolventu atbalstam savai skolai, **7. decembrī** pie mums viesojās Hip-Hop apvienības **“Kontraflov”** pārstāvis Artūrs Rikmanis.

Skolēni no 4. – 9. klasei noklausījās stāstījumu par Hip-Hop un tā rašanās vēsturi. Ar lielu aizrautību un interesi puīši un meitenes klausījās dziesmas ar Artūra Rikmaņa vārdiem. Skolēni izmantoja izdevību, uzdodot dažādus sev interesējošus jautājumus.

Noslēgumā – lieli aplausi un fotografēšanās kopā ar atraktīvo Hip-Hop reperu Artūru.

3.decembrī 1. līdz 9. kl. skolēni un skolotāji pulcējās skolas pasākumu zālē, lai kopīgi iedegtu pirmo adventes sveci

4. decembrī Cēsu internātpamatskolā- attīstības centrā norisinājās Cēsu novada skolēnu mājturības un tehnoloģiju

radošā diena “**Mans Adventes vainags**”, kurā piedalījās Cēsu novada vispārīgā skolu 7. klašu skolēnu komandas (katrā 2 dalībnieki), arī mūsu skolas meitenes **Elvira Popoviča** un **Hedviga Mize**.

Radošās dienas mērķis bija rosināt skolēnus praktiskā jaunrades darbā radīt dizaina priekšmetu, mērķtiecīgi izmantojot apgūtās zināšanas un prasmes, attīstīt skolēnos telpisku domāšanu. Katra komanda zīmēja radošā darba skici un sadarbojoties izveidoja dizaina darbu – Adventes vainagu, kuru skolēni izmantos savas skolas interjera papildināšanai Ziemassvētku gaidīšanas laikā.

23.novembrī pie mums viesojās **Rīgas internātvīdusskolas bērniem ar dzirdes traucējumiem** kolēģi. Interesantās un profesionālās sarunās norisinājās pieredzes apmaiņa starp skolām. Ciemiņi atzinīgi novērtēja Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra direktora Zigmunda Ozola lielo ieguldījumu skolas attīstībā, materiālās bāzes pilnveidē un atbalsta sniegšanu Vidzemes reģiona vispārīgā skolu bērniem, vecākiem un pedagogiem. Starp skolām izveidojās cieša sadarbība arī nākotnē.

22.novembrī Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra pedagogi, lai celtu savu profesionalitāti devās pieredzes apmaiņa vizītē uz **Rīgas 5.internātpamatskolu – attīstības centru**. **Paldies skolas direktorei Ilutai Vilnītei** par silto uzņemšanu. Pedagogi dalījās pieredzē ar jaunākām mācību metodēm darbā un sadzīvē bērniem ar speciālām vajadzībām. Ikviens pedagogs ieguva idejas materiālās bāzes papildināšanai, metožu pielietojumu, ko izmantot savā darbā

15.novembrī visa skolas saime pulcējās svinīgajā pasākumā “**Manai Latvijai 100**”.

Skolēni, kuri ar savu mācību darbu, aktīvu piedalīšanos dažādos pasākumos skolā un ārpus tās ir mūsu skolas lepnums, saņēma diplomus un balvas.

Gan skolas saimi, gan viesus bērni iepriecināja ar skaistu koncertu.

Skolas pagalmā visus pārsteidza krāšņais salūts.

Un kā jau svētkos – mīlojamies ar pašu gatavoto kūku

14.novembrī 7.a klase starptautiskā **e-Twinning** projekta ietvarā apmeklēja Jelgavas **Pet-Baltija** plastmasas pudeļu pārstrādes rūpnīcu. Mēs uzzinājām daudz ko jaunu, kā piemēram, pārstrādes produkti tiek sūtīti uz 12 Eiropas valstīm. Darbojamies un vērojām ķīmiskās laboratorijas darbu- kā nosaka plastmasas sastāvu. Ieguvām 4 veidu paraugus skolai.

---

8. novembrī mūsu pirmsskolas grupu kolektīvi iejutās saimnieku lomā, sagaidot **Cēsu 2. pamatskolas** Vecīšus jeb Mārtiņbērnus. Kopā dejojām, dziedājām, viesus cienājām ar upenu ievārījuma maizītēm, cepumiem un āboliem

Gaidot **Latvijas 100. dzimšanas dienu**, **6. novembrī** pirmsskolas grupas „**Sprīdīši**” zinātkārie bērni devās uz Cēsu

vēstures un mākslas muzeju, kur muzejpedagogs **Evita Muceniece** pastāstīja par Latvijas kara vēsturi.

Visi kopā gatavojām svētku rotājumus – karodziņu virtēni, dziedot himnu, uzvilcām karogu mastā. Ar labiem vēlējumiem Latvijai piepildījām Latvijas kontūras veidolā darinātu trauku, tad baudījām veselīgu svētku cienastu. Pasākuma izskaņā mums bija iespēja, uzkāpjot pils tornī, paraudzīties uz mūsu skaisto pilsētu no augšas.

Skolā palikušie skolēni, brīvdienas pavadīja tuvojošos svētku gaisotnē. Sestdien rīkoja konkursu “**Latvijas vizīnis**”, lika uz laiku Latvijas puzzle.

Svētdien cepa svētku kūku. Vakarā devās Lāpu gājienā no Skolnieku rotas pieminekļa līdz Lejas kapiem, Pils parkā vēroja multimediju priekšnesumu “**Latvija esam mēs paši!**” un nolika svečītes Latvijas kontūrā.

Vakara izskaņā zīmēja, rakstīja par redzēto, uzklāja svētku galdu un izgaršoja pašcepto svētku kūku

---

Rudens Cēsu internātpamatskolā-rehabilitācijas centrā ir darbīgs gadalaiks! Pirmsskolas grupu bērniem ļoti patīk šajā laikā iejusties Mārtiņbērnu lomā. Kā jau kārtīgi latvieši, mēs dziedam, dejojām, ejam latviešu tautas rotaļās, maskojamies, atceramies Mārtiņdienas ticējumus.

Nu mēs zinām-ziemai vērti vaļā!

1.novembrī 5.klases skolēni devās ekskursijā uz Latvijas galvaspilsētu Rīgu. Bija iespēja gan uzzināt ko jaunu, gan apskatīt Rīgu pirms svētkiem, gan izklaidēties.

Skolēni pārbaudīja savu fizisko sagatavotību, lēkājot pa batutiem, cīnoties uz baļķa “**Jump Space**”. Visiem patika cīkstēties.

Nākamais bija “**Dzelzceļa muzeja**” apmeklējums. Bija interesanti, jo varēja pabūt citā laikā, citā gadsimtā, kad tikko sāka pārvietoties ar vilcieniem. Skolēniem bija iespēja iekāpt dažāda laika vilcienos. Bērnu pārsteidza vecie telefoni, senie vilcienu vagoni.

Vakarā Dailes teātrī skatījās izrādi “**Planēta Nr.85**”. Izrādē notiek pārceļošana laikā, galvenā sižeta intriga norisinās sapnī, kas galveno varoni pārceļ vēl tālākā pagātnē – uz 1985.gadu. Bērniem patika aktieru spēle un dekorācijas.

Diena bija gara, bet piedzīvojumiem un pozitīvām emocijām bagāta

---

Dzimtās vietas mīlestība sākas ar bērna mīlestību uz savu ģimeni, mājām un dzimto pusi.

Latviju veido mūsu domas un darbi.

Kad vējš aizpūtīs krāsainās koku lapas straujās Gaujas ūdeņos, sākam gatavoties Latvijas dzimšanas dienas sagaidīšanai.

Pelēkajā 5.novembra rītā “**Sprīdīšu**” grupas bērni ar lielu rūpību un aizrautību gatavoja rotājumus, pie viņu krūtīm uzziedēja pašu rokām darinātās krāšņās svētku piespraudes.

Lepnums par padarīto rotāja grupas bērnu sejas!

MĒS LEPOJAMIES!

Cēsu novada konkursā “Rēķini galvā 2018”

3.vieta Marselam Vaško

Atzinība Elvim Pujātam (6.kl.) un Hedvigai Mizei (7.kl.)

Paldies skolotājām: Ivetai Kallītei un Dzintrai Raibacei!

Mārtiņdiena sākumskolā

8. novembrī 1. - 4. klašu skolēni pulcējās uz **Mārtiņdienas** pasākumu Mazajā zālē. Visi bija maskās: gan vecāku sarūpētās, gan pašu gatavotās. Skolēni ar savām skolotājām, mūzikai skanot, ienāca zālē, izrādīja savas maskas cits citam. Skolotāja **Jūlija** uz ekrāna parādīja nelielu prezentāciju par Mārtiņdienu, tās tradīcijām un svinēšanu. Tad visi devās ķekātās.

Skolotājas iejutās saimnieču lomās un katrā klasē kā mājā ar dažādiem uzdevumiem un rotaļām sagaidīja Mārtiņbērņus. Skolotāja **Sandra** vadīja “Gadskārtu rotaļu”. Skolotājas **Dagnija** un **Gunta** bija sarūpējušas uzdevumu, kurā bija jāsaliek tautasdziesmas teksts pareizā secībā un jāpielīmē pie plakāta.

Savukārt skolotājas **Aigas** vadībā bērni darināja Mārtiņdienas gaiļi. Pie skolotājas **Jūlijas** vajadzēja no kastaņiem salikt Mārtiņa zīmi. Savukārt es 1. un 2. klases Mārtiņbērņiem uzdevu mīklas, bet 3. un 4. klases skolēniem bija jāsaliek no divām daļām ticējumi un jāmin krustvārdu mīkla.

Kad visi uzdevumi bija veikti, atkal pulcējāmies zālē. Ar kopīgu rotaļu pavadījām Mārtiņdienu, bērni saņēma saldās balvas par piedalīšanos. Pēc tam cienājāmies ar pīrāgiem un tēju. Gatavošanās pasākumam un pats pasākums deva gandarījumu par paveikto gan skolēniem, gan skolotājām

Sākumskolas skolotājā S.Kalvīte

Sagaidījām Latvijas 100

Darot lielus un mazus darbus, pirmsskolas grupu bērni un kolektīvs gatavoja **Latvijas 100. dzimšanas dienai**. Pavasarī, apmeklējot Pasaules latviešu mākslas centru, guvām ideju par segas darināšanu Latvijas simtgadei. Nu tā ir tapusi un tiek arvien papildināta ar jauniem, krāsainiem darbiņiem. „**Latvija sākas ar mums pašiem, ar mūsu domām, darbiem**” – tā aizsākas raksts par mūsu skaisto segu laikrakstā „Druva”.

Mūsu darbi turpinās. Dienu pirms svētku koncerta kopā ar vecākiem gatavojām lielo kūku. Nākamajā dienā vecākus iepriecinājām ar svinīgu un sirsnīgu koncertu. Šo brīnišķīgo svētku sajūtu katrs paņemsim līdzi uz mājām.

Ilgu mūžu Latvijai!

Pirmsskolas grupa “Sprīdīši”

Čaklākie skolas bibliotēkas grāmatu lasītāji

Čaklākie skolas bibliotēkas grāmatu lasītāji – grāmatu draugi un konkursa “Kas notiek Latvijā un pasaulē” pareizo atbilžu zinātāji 1. semestrī -

1.kl. Santa Zeidenberga, Ramona Krupenko, Melānija Sovere, Ralfs Svitka,

2. kl. Kerija Briška, Oļegs Lapiņš, Alise Valce, Daniels Bogdanovičs,

3. kl. Lāsma Zemīte, Alise Eltermane, Terēza Zagorska, Deniss Sovers, Ēvalds Šņoriņš, Juris Logins,

4. kl. Inese Zeltiņa, Reinis Silavs, Artūrs Kudrjavcevs,

5. kl. Emīlija Samoviča, Elīna Rimša, Elīza Jēkabsons, Dāvids Ananjevs, Artjoms Kopasovs, Kerola Hmeļinska, Elīza Ārne,

6. kl. Dāvis Jekums,

7. kl. Agnese Lauva, Loreta Trofimova -

kopā ar skolotājām **Ingrīdu Krauju, Laini Vilni** un bibliotekāri **Elīnu Āboliņu** 13. decembrī devās “**Cēsu apslēpto dārgumu meklēšanas ekspedīcijā**”.

Lai sasniegtu mērķi, komandām vajadzēja apliecināt sevi dažādos pārbaudījumos: izturības, attapības, vērīguma, zinošo, skaisti izskatīšanās un mākslinieks manī, turnīros. Līdz beidzot, sekojot norādēm, nokļuvām vietā, kur

vajadzētu būt dārgumiem. Ar lāpām devāmiēs viduslaiku pagrabā, caur kuru slepena eja ved uz Cēsu pili. Tur kaut ko arī atradām...

Pēc pārsteigumiem pilnā ceļā mēs sasildījāmiēs kafejnīcā un cauri svētku rotā ietērtajām Cēsīm devāmiēs uz skolu

Skolas bibliotekāre E. Āboliņa

Radošā lapa

Mana bērniņa

Es piedzimu skaistajās Cēsīs, bet dzīvoju Drustos, pie dabas krūts - laukos. Mana bērniņa pagāja, klausoties vēja šalkas, Mazās upītes burbuļošanu, darot visus lauku darbus līdz ar vecākiem un izdomājot visādas blēņas ar māsām.

Es neatceros savus pirmos soļus, bet mamma teica, ka tie bija tik sīki un ļodzīgi. Gandrīz vai apvainojos, tomēr mamma mierināja, ka pirmie soļi visiem ir grūti, un es tos veiksmīgi soļoju. Kad man bija viens gadiņš, mamma mani mācīja spēlēties, viņa deva man mantiņas, bet es metu tās prom. Mamma saka, ka es vienmēr esmu bijusi palaidnīga meitene.

Man bija kaķītis vārdā Pecīte, viņa bija balta ar melnu asti. Viņai ļoti patika snaust uz manas gultas. Kad Pecītei palika divi gadiņi, mēs viņai uzdāvinājām gultiņu. Pecīte bija tik priecīga, ka sāka lēkāt no aizkariem uz galda un atkal uz grīdas.

Atceros vasaras dienu, kad mēs ar mammu gājām uz dārzu lasīt zemenes. Man bija trīs gadi. Zemenes bija sārtas un lielas. Vienu pagaršoju, tā bija tik garšīga, ka nevarēju noturēties un kāru muti apēdu visas ogas, ko redzēju.

Piektajā dzimšanas dienā man uzdāvināja sunīti vārdā Alfreds, viņš bija balts ar brūniem plankumiem. Vakaros viņš ieleca manā gultā un saritinājās man blakus. Es jutos laimīga un pasargāta. Bet mana bēdīgākā diena bija, kad sunītis nomira. Bet tētis teica, ka tā jau tas laukos ir, ka dzīvnieki nedzīvo ilgi.

Manā bērniņā bija arī nedarbi. Reiz es pacēlu savu piecus mēnešus veco māsu Alisi, turot tikai viņas galvu. Es pati biju maza un nezināju, kā turēt māsu rokās. Labi, ka to pamanīja mamma un teica, ka tā darīt nedrīkst.

Man patīk skatīties videoklipus, kuros bērni dara visādas muļķības. Reiz, kad mamma aizbrauca uz veikalu pēc maizes, mēs ar māsām skatījāmiēs neatļautos videoklipus. Kad mamma atgriezās, mums jau bija uzlikta atļautā filma pusē, lai mamma domā, ka visu laiku esam skatījušās to.

Bija arī jautri brīži. Vienos Ziemassvētkos mēs ar māsu uzkāpām kalnā, lai pabraukātu ar ragavām, pēkšņi pamanījām, ka neesam paņēmušās līdzī ragavas. Mēs sākām smieties un ripojām no kalna kā sniega bumbas. Vēlāk gājām slidot uz Mazo upīti – smējāmiēs un priecājāmiēs par šo dienu.

Tagad man ir desmit gadi. Jau esmu liela. Bet bērniņas notikumi, jautrie, skumjie, interesantie, palaidnīgie, paliek atmiņās un palīdz augt lielai.

Aleksandra Solvita Popoviča, 4.kl.

Mana skaistā Latvija

Mana skaistā Latvija! Tā ir mana dzimtene. Es lepojos, ka es dzīvoju Latvijā, un esmu Latvijas pilsoņe. Latvija, salīdzinot ar citām valstīm, ir ļoti maza, bet ļoti skaista.

“Mums ticis visdziļākais ezers,

Un rudākais rudzu lauks,

Visbaltākā bērzu birze,

Vismelnākais rupjmaizes klaiņš,

Vissvētākais debesjums,

Jo savu visskaistāko zemi

Dievs ir atdevis mums, ” teicis L.Vāczemnieks.

Latvija ir bezgala skaista. Te ūdenskritumi un dižakmeņi, pilsdrupas, dabas takas, muzeji. Braucot ekskursijās pa Latviju, es esmu bijusi daudzās pilsētās: Siguldā, Valmierā, Tērvetē, Rīgā, Rēzeknē, Salaspilī, Ogrē, Jēkabpilī. Bet man vienmēr gribas atgriezties savā dzimtajā pilsētā Cēsīs, jo “nekur nav tik labi kā mājās”. Te es dzimu, mācos, te es dzīvoju, priecājos un bēdājos.

Tā ir mana pilsēta. Visskaistākā no Latvijas pilsētām. Cēsis ir Latvijas karoga dzimšanas vieta. Cēsis dēvē par Vidzemes novada sirdi. Šeit saglabājies Riekstu kalns, kur atrodas pilsdrupas. Par Cēsu pili sarakstītas daudzas leģendas.

Brīvības cīņās kritušajiem veltītais Uzvaras piemineklis. Pilsētā ir daudz bruģētu ielu. Rožu laukums ar strūklaku, Vidzemes koncertzāle. Bet tomēr Pils un Maija parks ar savu vēsturi man patīk visvairāk. Cēsis ir greznā Jāņa baznīca, kuru vajag restaurēt, un es ceru, ka to izdarīs. Mūsu mērs ļoti cenšas, lai pilsēta progresē, ir atjaunots stadions, bibliotēka, smilšu laukums, stacija. Cēsis apmeklē daudz tūristu.

Ikviens Latvijas iedzīvotājs, kurš dzimis, audzis šajā valstī, ciena un mīl savu dzimteni.

Man ir patriotisks lepnums, kas izjūtams, raugoties uz Latviju.

Kaut ne viss šeit notiek tā, kā gribētos un kā vajadzētu, Latvija tomēr ir bezgala skaista.

Melisa Družiņa, 9.kl.

Mana skaistā Latvija

Katrs no mums Latviju redz citādāk. Daudz cilvēku – daudz, daudz viedokļu. Vienam tā asociējas ar pelēkām un drūmām krāsām, bet otram – ar patīkamām, gaišām krāsām. Es savukārt savu Latviju redzu skaistu, krāšņu un man patīkamu.

Viena krāsa, ar ko man Latvija saistās, ir zilā. Tas tāpēc, ka manas Latvijas lielākā bagātība un lepnums ir viļņojošā jūra. Tūkstošiem tūristu brauc uz manu Latviju, lai pa īstam redzētu, kāda tā ir – Baltijas jūra. Tā ir laipna un draudzīga, bet reizēm arī draudīga pret tiem, kuri neatzīst tās varenumu un spēku. Nekad nevar zināt, ko no tās var sagaidīt. Nav vietas pasaulē, kur jūra ir zilāka. Vismaz man. Es varētu mierīgi vērot saulrietu, sēžot siltajās smiltīs, kad pēdas kutina mazie smilšu graudiņi. Vienmēr liekas, ka debesis un sauli būtu iekrāsojis diženākais mākslinieks ar viskošākajām un skaistākajām krāsām. Šaubu nav – tāda debesis un tik liela saule ir tikai manā Latvijā. Tā vienkārši – sēdēt, klusēt un vērot. Nedarīt neko. Varbūt vēl smaidīt, protams, par skaistumu un cilvēku, kas sēž man blakus. Viņš arī dzīvo manā zemē.

Otra krāsa ir zaļā. Saprotams, ka tā ir manas dzimtenes daba. Vienmēr tik skaista un apburoša kā jauna lēdija savā pirmajā ballē. Protams, tā arī smaržo vislabāk. Ievu, ceriņu, ābeļu, ķiršu ziedu smarža pavasarī ir neaprstāma. Nekur citur nevar justies tik tuvu tīrai dabai kā manā Latvijā. Es vēlos dejot ar vēju pļavā – starp āboliņiem, pienienēm, pīpenēm, rudzupuķēm un arī nezālēm. Pat nezāles šeit ir skaistas! Griezties un virpuļot dejā ar sauli. Ar to pašu silto un smaidīgo sauli, kas tik spoži spīd tikai te. Izejot cauri kādam no mežiem, jutīsies tā, it kā tikko būtu iznācis no kādas apburtās valstības. Tev liksies, ka tu esi bijis pasakā starp daudzām eglītēm, kuras maigi klanās tavā priekšā savās zaļajās kleitiņās. Staltās priedes arī neatpaliek – tās sacenšas garuma ziņā, un, kad tu ej garām, tās izstiepjas uz pirkstgaliem, lai tu varētu tās apbrīnot.

Es nekādā ziņā neželotu spilgtās krāsas – ar kārtīgu lielas otas triepienu uztrieptu uz papīra dzelteno un sarkano. Tās ir siltās krāsas, un es tās lietu bagātīgi, jo mana Latvija ir laipna un draudzīga ikvienam. Domāju, ka būtu arī kaut kas no pelēkās un mazliet, mazliet melnās krāsas, jo neviens nav ideāls.

Lai arī es nedzīvoju vienā no pasaules bagātākajām un attīstītākajām valstīm, par manu Latviju varu teikt droši – šī ir vienīgā vieta, kuru vienmēr saukšu par mājām.

Laine Alksnīte, 8.klase

Pļava

Pļava – visskaistākā vieta vasarā! Tā ir vieta, kur var atpūsties, pasapņot par savu nākotni.

Gulot pļavā, es saprotu, cik tā ir brīnumaini skaista vieta. Tur zied dažādas pļavu puķes, dzīvo savu dzīvi kukaiņi.

Es ieguloš zālē kā mīkstā segā, ieelpoju zāles smaržu un saprotu - tā smaržo vasara! Man ļoti patīk gulēt pļavā, smaržot puķes, priecāties par sauli, vasaru, mākoņiem, kuri peld zilajās debesīs.

Šī ir laba vieta grāmatu lasīšanai. Dažreiz aicinu līdzī arī draugus pļavā spēlēties, sarīkot pikniku. Ja gribu kādu iepriecināt, dodos uz pļavu, saplūcu puķes un aiznesu tās sev tuvajiem cilvēkiem.

Pļava ir vieta, kur man patīk pabūt vienam. Iegulieties arī jūs vasarā kādā pļavā un pasapņojiet!

Roberts Turiņš, 6.klase

Mana skaistā Latvija

Latvija – skaista valsts! Tā ir mana dzimtene, te dzīvojuši mani senči.

Visvairāk man patīk daba. Cik daudz zvēru dzīvo mūsu mežos! Es labprāt makšķerēju Gaujā.

Mūsu Latvijā ir daudz skaistu pilsētu. Manuprāt, Cēsis ir visskaistākā pilsēta! Es priecājos par Cēsu pili, kuru ik pa laikam restaurē, parku, kur visskaistāk ir rudenī. Vasarā eju apskatīt gulbjus parka dīķī. Man patīk strūklaka un melnie gulbji. Skeitparks ir jauniešu iecienīta vieta. Arī es šeit labprāt izklaidējos ar draugiem.

Cēsis apmeklē daudz tūristu. Viņi klīst pa vecpilsētas ielām, iegriežas nobaudīt Cēsu maizi, mīlojas Kārumlādē.

Priecāsimies par visu, kas ir mūsu mazajās Cēsīs! Esmu lepns, ka esmu cēsinieks.

Dāvis Untāls, 6.klase

Ziemassvētku runcis.

Reiz kādā meža ciematīnā dzīvoja runcis. Runcim bija skaistas, koptas ūsas. Viņš vienmēr bija ģērbies dārgā, izsmalcinātā kostīmā. Viņš vienmēr nēsāja līdzī skaistu zelta pulksteni pie krūtīm. Pie kreisās acs viņam bija apzeltīta lornete. Kažoks runcim bija mīksts un pelēcīgos toņos. Runcis bija bagāts. Viens pats viņš dzīvoja savā lielajā mājā. Viņam bija vientuļi, bet nekad viņš to neatzina. Viņš vienmēr teica sev : „ Es neesmu vientuļš, jo man ir viss, ko vien var vēlēties.” Dziļi sirdī viņš zināja, ka viņam nav viss, ko vien var vēlēties.

Pārējie kaķi meža ciematā centās izvairīties no bagātā runča. Visiem bija bail no viņa. Vecās kaķenes vienmēr runāja, ka šis bagātais runcis ir bargs, skops un vienmēr domā tikai par sevi. Viņas runci nepazīna, jo nekad nebija mēģinājušas ar viņu parunāt. Bagātais runcis bija dzirdējis šīs sarunas, tās viņu ļoti apbēdināja. Viņš vienmēr ziedoja ļoti daudz kaķu naudiņas šī ciemata bāreņu namiem un kaķu pansionātiem. Viņš ziedoja kaķu naudiņu dienu pirms Ziemassvētkiem. Runcis centās izlikties, ka nedzird šos apvainojumus.

Tuvojās Ziemassvētki. Runcis sāka domāt par bāreņiem un vecajiem kaķiem. Viņam kļuva skumji , jo viņš atcerējās savu laimīgo bērnību. Piparkūku smaržu, eglītes skaistumu, rotaļās, ko spēlēja kopā ar brāļiem un māsām, laimīgos vecākus... Bagātais runcis domāja :„ Cik gan ātri skrien laiks!” Runcis saķemmēja savas garās ūsas un devās snaudā. Pa nakti bija sasniedzis pūkainākais un tīrākais sniedzīņš pasaulē. Runcis pamodās, uzvilka savu tumši sarkano halātu, paņēma savu rīta tēju un izgāja uz balkona. Sniegpārslis krita lēnām, viena no sniegpārslīnām uzkrita uz runča siltā deguntiņa un izkusa. Ārā bija pilnīgs miers. Bagātais runcis nogāja lejā pēc avīzes. Runcis paņēma avīzi, bet pēkšņi no avīzes izkrita skaista aploksne. Viņš pieliecās un paņēma aploksni. Uz tās bija rakstīts- Ziemassvētku runcim. Viņš atvēra aploksni, tur bija ielūgums. Tas bija uzaicinājums no bāreņiem. Mazie kaķi runci bija uzaicinājuši uz mazu pateicības ballīti. To rīkoja par godu runča dāsnumam, labajai sirdij un nesavtīgumam. Pasākums notika Ziemassvētku vakarā bāreņu namā.

Pienāca vakars. Runcis uzvilka sarkanu, elegantu kostīmu un sapucēja ūsas. Viņš sagatavoja mazas dāvaniņas mazajiem bāreņiem un devās uz pasākumu. Sniedzīņš sniga ar baltām un lielām pārslām, izskatījās tā, it kā viņas deju un priecātos. Runcis nejutās vientuļš, viņš jutās laimīgs un gandarīts. Pie bāreņu nama viņu sagaidīja mazie kaķēni. Viņu actiņas mirdzēja aiz laimes, prieka, un visi teica :„ Ziemassvētku runcis ir atnācis!” – un tā vairākas reizes. Runcis bija tik laimīgs, viņam nobira laimes asaras. Runcis izdalīja dāvanas, noskatījās visus sirsnīgos priekšnesumus. Viņa sirds bija piepildīta.

No tā laika runci sauca par Ziemassvētku runci un katrus Ziemassvētkus viņš svinēja ar mazajiem kaķiem. Runcis vairs nekad nebija vientuļš. Viņš bija laimīgs kopā ar mazajiem bāreņiem. Ciematā visi bagāto runci sāka saukt par Ziemassvētku runci. Ziemassvētku runcis savu lielo māju uz dāvināja bāreņiem un visi kopā dzīvoja ilgi un laimīgi.

Viktorija Oša 9.kl.

Ziemassvētku Rūķis

Kādā mazā ciematīnā, kur viss bija pelēks un skumjš, dzīvoja maza rūķu meitene Zvaigznīte. Viņai bija skaista, sarkana kleitiņa ar baltām pūciņām, silta cepurīte ar lielu bumbuli, cimdiņi ar spīdumiem un gari zamšādas zābaciņi. Viņa bija ļoti skaista, un arī viņas sirds bija skaista. Pilna ar cerībām un mīlestību. Bet Zvaigznītei bija ļoti skumji, jo visapkārt staigāja citi rūķi – pelēki kā debesis, no kurām lija aukstas lietūs lāses, steidzīgi, negribdami zaudēt dārgo laiku, un rūķi, galvenokārt, bez gaismas sirsnīnā. Viņiem viss šķita bezkrāsains, un pat siltums, ko izstaroja Adventa svecīte ik svētdienā, viņiem nelīdzēja.

Tuvojās Ziemassvētki, bet vecpilsētas ielu izgaismoja vien laternu gaismas – blāvas un aukstas. Ēkas stāvēja bēdīgām sejām, koki, kaili un vientuļi, drebinājās aukstumā. Rūķu meitene sēdēja pie loga un centās smaidīt, bet mutes kaktiņi noslīdēja lejup. Aiz loga skraidīja ēnas, un saklausīt varēja tikai kurpju klaboņu.

Pēkšņi kaut kur sāka grabināties pele, bet vairāk izklausījās pēc lielas, resnas žurkas. Zvaigznīte ieleca gultā un raudzījās visapkārt. Viņa lēnām, no kreisās uz labo pusi, apskatīja istabu, un tad – pašā spriedzes lielākajā punktā, kāds pieskārs viņas plecam. Meitene iekliedzās un izkrita no gultas, Visapkārt bija tumsa.

„Celies, Zvaigznīt, celies,” kāds čukstēja man ausī un kratīja tik ļoti, ka uznāca bailes par to, ka būšu ko salauzusi, „celies, lūdzu, celies!” Es turēju acis ciet, kaut biju pie samaņas, bet uztraukums, lielāks par sajēgu, mani apturēja un lika pārdomāt, kā man rīkoties, kad būšu atvērusi acis – bliezt, kur kulaks rāda vai arī apskatīt svešinieka seju un tad bliezt.

Es atvēru acis. Man pretī vērās lielas un apaļas, spožas un krāsainas acis. Tas bija rūķis. Es neatceros, cik ilgi gulēju un raudzijos uz viņu, bet tās nebija dažas minūtes. Viņa skatiens bija fascinējošs.

„Kas tu esi?” Es nenovērsu skatienu. Viņš atviegloti nopūtās. „Es esmu tavš Ziemassvētku Rūķis. Mans vārds ir Ričards. Bet es neesmu vienkāršs rūķis kā tu un visi pārējie. Esmu Rūķis ar lielo R un esmu nācis no paša Ziemeļpolā, un tur viss neiespējamais kļūst iespējams. Vēlos palīdzēt tev radīt Ziemassvētku sajūtu sevī un pēc tam visā ciemā.

Es mazliet apjuku un tad sapratu, ka vislabāk šo sarunu būtu risināt vertikālā pozīcijā. Viņš pasniedza man roku, un es, galvai mazliet reibstot, piecēlos kājās. Tad es atkal gribēju noģēbt, jo tas, ko ieraudzīju, mani nobiedēja.

„Kā manos kvēlākajos sapņos!” Es lūkojos visapkārt. Liela, kupla Ziemassvētku egle pārpušķota tā, ka skuju smaržu varēja tikai sajust, silts, pūkains paklājs zem kailajām pēdām, ritmā dejojošas Ziemassvētku lampiņas pie loga...

Ričards lūkojās uz mani, un pēc viņa stājas spriežot, viņš jutās ļoti lepns par padarīto. Tad viņš teica: „Tas viss slēpās tavā zemapziņā. Tu visu laiku par to domāji, un te nu tas ir! Tavs domu rezultāts. Bet, protams, es tev mazliet palīdzēju, jo to visu iegūt nemaz nav tik viegli!”

Mēs ķērāmies pie darba, bet tā gan lielākoties bija izklaide. Mēs gājām cauri ieliņai, Viss bija tik slapjš un neomulīgs. Cilvēki bija kā akā iekrituši. Bet es arī nezināju, cik bija pulkstenis. Varbūt bija nakts. Ričardam līdzī bija portfelis, kurā stāvēja tikai divas lietas – liela grāmata sudraba vākos un spīdumiem klāta melnās tintes pildspalva. Viņš ar to bieži pieskārs savam melnajam, garajam mētelim, un spīdumi atstaroja ielas nepatīkamo apgaismojumu. Ziemassvētku Rūķis uzmeta man aci un tad sekoja manam skatienam. Mēs abi lūkojāmies uz mēteli. „Tas ir parasts, melns mētelis,” viņš iesāka, „bet spīdumi ir tie, kas atstaro manu darbu. Kad ieliņas atspulgs uz mēteļa būs man tīkams, tad es savu darbu uzskatīšu par pabeigtu. Tā, lūk, tas notiek, manu mīļo Zvaigznīt!” Es novērtēju manu palīgu un viņa darbu.

„Vai tu visu pārvērtīsi pēc manas zemapziņas?” Es jautāju, lūkojoties ieliņas virzienā. Rokas mazliet sala, kaut gan bija uzvilkti cimdi. Rūķis pēc maz klusuma brīža atbildēja: „Nē, tas nebūtu tik interesanti. Zemapziņu es izmantoju tikai lai pārsteigtu, tālāk viss ir tavās rokās!”

Pārējais pārsteidza. Es lūkojos uz kādu ēku, piemēram, saldējuma veikaliņu, aprakstīju, kādu es to vēlos redzēt, un visas manas ieceres tika īstenotas. Reizēm kāda lampiņu virtene pēkšņi uzradās manās rokās, vai bumbulis tika iekarināts manā ausī. Tad gan mēs smējāmies...

Es nezinu, cik ilgi mēs rotaļājāmies ar Ziemassvētku ieliņu, bet viss kļuva arvien gaišāks gan no lampiņām, gan debesīm, no kurām beidzot sniga sniegs – balts un mirdzošs. Es labprāt būtu vēlējusies redzēt pārējo rūķu sajūsmu, bet man tik ļoti gribējās gulēt, ka Ričardam nācās ņemt mani klēpī un nest uz māju.

Zvaigznīte pamodās vēlu, atvēra acis un lūkojās apkārt. Eglīte mirdzēja, lampiņas joprojām dejoja, bet meitene nekur nemanīja Ziemassvētku Rūķi Ričardu. Uz nakts skapīša stāvēja vēstule. Zvaigznīte to paņēma rokās un lasīja. Un tad pārlasīja. Ričards bija devies prom uz Ziemeļpolu, kur viņam esot jāraksta atskaite. Bet viņam bija prieks mani satikt. Un man bija prieks satikt Ričardu – manu Ziemassvētku Rūķi.

Arita Mieze, 8. kl

Egles sapņi

Reiz kādā mežā auga maza eglīte, un šī eglīte bija milzīgi iedomīga. Visvairāk viņa lepojās ar saviem kuplajiem zariem...

Visas egles bija skaudīgas un nedraudzējās ar mazo eglīti, jo tā bija tik skaista. Vienīgā skaistules draudzenīte bija vāverīte. Viņa ik pa laikam nāca pie eglītes ciemos, apkopa to: noņēma lapas no zariem, izlasīja gružus, kas bija iekrituši egles kuplajos zaros. Mazā eglīte par to ļoti priecājās. Tomēr viņai bija viens nepiepildīts sapnis.

Reiz atnāca vāverīte un vaicāja, par ko skumst viņas draudzenīte. Tad eglīte sāka stāstīt. Viņa katru nakti sapņojot, kā būtu pie cilvēkiem Ziemassvētkos. Vāverīte viņai pastāstīja, ka esot bijusi pilsētā un redzējusi, kā cilvēki svin svētkus. Cik skaita pilsēta ir Ziemassvētkos! Pilsētas centru rotājot visskaistākā egle. Mazā saskuma vēl vairāk.

Viņa vienmēr gaidīja Ziemassvētkus un ļoti cerēja, ka kādreiz viņu aiznesīs mājās un izrotās. Visi priecāsies par viņas skaistumu, apbrīnos to...

Reiz notika brīnums! Uz mežu atnāca daudz vīru, kuri meklēja pilsētas galveno egli. Viņi ieraudzīja egli, kura nu jau bija izaugusi par lielu, skaistu, kuplu egli. Tā eglīte kļuva par pilsētas lielo egli. Visi priecājās par viņas skaistumu.

Streistermanis Ritvars Reinis, 8.kl.

Neparastais ceļojums

Kāds Eņģelis šonakt atnāca pie manis. Viņš neko neteica, paņēma mani aiz rokas, un mēs lidojām. Es to nemaz nepamanīju, tikai sajutu vēso vēja plūsmu zem kailajām kājām. Es Eņģelim jautāju: "Uz kurieni mēs lidojam?" bet viņš neko neatbildēja, tikai lidoja uz priekšu zvaigžņotajās debesīs.

Ārā bija auksts. Viss bija apsnidzis balts, sniegpārslas dejodamas saķērās manos matos kā baltas pārles. Tās dejoja skaisti, bet, tiklīdz uzkrita uz manas siltās plaukstas, tās izkusa.

Mēs lidojām augstāk un augstāk, kļuva vēsāks, un es iemigu saldā miegā. Man nebija auksti, jutos tik silti un labi. Es sapņoju visskaistāko un siltāko sapni.

Savā sapnī lidoju ar Eņģeli, siltu, jauku. Viņš nerunāja, bet deva tik patīkamu sajūtu – būt ar viņu kopā. Viņš izstaroja tik gaišu un jauku enerģiju. Vēlētos būt ar viņu visu laiku kopā!

Šis sapnis bija tik patīkams, ka vairs nevēlējos pamosties. Vēlējos šo sajūtu izjust vēl un vēl.

Tomēr es pamodos. Viss bija tik gaišs un skaists. Likās, ka vēl joprojām sapņoju.

Atverot acis, es sapratu, ka tomēr esmu savā mājā un siltajā gultā.

Pirms es pamodos, Eņģelis man klusi, klusi iečukstēja: „Priecīgus Ziemassvētkus!”

Laila Oša, 9.klase

Jau novembra vidū daudz no mums valdīja Ziemassvētku sajūtas. Pirmie mandarīni veikalos, atmiņā pagaisusī tikko ceptu piparkūku smarža un baltais sniegs, kurš tumšos rītus padara gaišākus.

Un te nu mēs esam – pirmā mācību semestra beigās. Katrs varam novērtēt savu padarīto darbu, cik daudz no visa tā, ko gribējām, esam sasnieguši. Un ne tikai izvērtēt šo semestri, bet gan visu 2018. gadu, jo 2019. gads jau klauvē pie durvīm.

Es novēlu katram no mums gaišumu sirdī, ģimenes siltumu visapkārt, un lai katru no mums apciemo Ziemassvētku brīnums!

Priecīgus Ziemassvētkus un Laimīgu Jauno gadu!

Avīzes redaktore Arita Mieze

Avīzes redkolēģija:

Arita Mieze, Hedvīga Mieze, Samanta Oša, Viktorija Oša, Elvīra Popoviča, Aleksandra Popoviča, Adriāna Belova un skolotājas Veronika Ovčiņņikova, Irita Dvinska